

Iarna, Frumoasa Crăiasă

Irimescu Daniel

Pe sub streșinile casei,
Se adună-ngrămădite,
Candelabre mici, de gheață,
Cu sclipiri de mărgărite.

Vântu' suflă cu-ndârjire,
Însoțit de-un ger cumplit,
Și așează flori pe geamuri,
Ce-n cristal, ea le-a cioplit.

Vălu-i alb, ca de mireasă,
Se așează peste noi,
Cu alai de stele albe,
Învelind copacii goi.

Câte-o frunză, rătăcită,
Ce-a uitat să plece-n zbor,
Tremură acum, de frică,
Într-un gând rătăcitor.

Și-ntr-o liniște adâncă,
Se aud, din depărtări,
Cum aleargă, într-un tropot,
Roi de fulgi, venind călări.

Tot alaiul se oprește,
Ca să facă iernii loc,
Când scoboară din trăsură,
Și vestește-al ei soroc.

Toate stau în nemișcare,
Și își deapănă în gând,
Amintiri din astă viață,
Adunate, rând pe rând.

Râul rece și năvalnic,
Face pod din apa-i toată,
Și se leagă strâns de maluri,
Tălmăcind a sorții roată.

Vântul-vornic amuțește,
Și dă glas reginei lui,
Să se știe, peste vremuri,

POEZII ONLINE

Că spre viață, moartea sui.